

Udskrivningen under Cheferne for Forstærkningsbatalionerne, navnlig at det i Tilfælde af Udrykning saare let vilde være, at det paa dette Tidspunkt var af største Vigtighed, at netop Udskrivningen var i fuldstændig Orden, og at der kunde indtræde fuldstændig Uorden paa Grund af, at de, der forestode Udskrivningen, jo fik ganske andre særdeles vigtige Hver, der vilde lægge fuldstændig Beslag paa deres Kræfter. Imod denne Betragtning anførte det ærede Medlem deels, at det jo ikke altid vilde være Tilfældet, at Forstærkningen vilde komme til at rykke ud, eller at der vilde blive Brug for den. Dette er nu en Betragtning, som jeg ikke kan lade gjælde. Om det end desværre stiller sig som en sørgelig Sandsynlighed, at det vil være vanskeligt at faae Forstærkningen ud i rette Tid, saa er det aabenbart Noget, hvorfra vi ingenlunde kunne gaae ud ved Ordningen af dette Punkt, at det skulde være umuligt at gennemføre Forstærkningens Udrykning i det rette Tidspunkt, og naar det ærede Medlem dernæst meente, at der i alt Fald, om den ogsaa skulde rykke ud, ikke vilde blive Brug for den sædvanlige Fremgangsmaade ved Indkaldelsen o. s. v., saa troer jeg virkelig ikke, at dette har Noget for sig. Jeg kan ganske tiltræde de Grunde, som i Lovudkastets Motiver ere anførte for Bibeholdelsen af Udskrivningschefsposterne, og jeg er i det Hele taget enig i den Ordning, som i saa Henseende er foreslaaet, kun med den ene Modification, med Hensyn til hvilken jeg ganske maa slutte mig til andre ærede Talere, at det er uhenigtsmæssigt, at Bornholm er deelt i to Udskrivningskreds. Hvad derimod angaar det, som det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Fallefen) anførte om det formæntlig Hensigtsmæssige i at henlægge Udskrivningsvæsenet under Krigsministeriet, da er det jo ganske vist, at der kan anføres visse Grunde derfor, men jeg troer rigtigt nok, at den Grund, som det ærede Medlem gjorde gjældende, ikke har særdeles Meget paa sig, den nemlig, at det skulde gaae saa særdeles meget hurtigere i Krigsministeriet end i nogetsomhelst andet Ministerium, og at, som han sagde, naar Krigsministeren sagde: Saaledes skulde det være, saa stete det. Jeg haaber dog ogsaa, at man i andre Grene af Administrationen kunde

opnaae, at naar vedkommende Minister sagde, at saaledes skulde det være, saa stete det. I det mindste er det ikke stemmende med min Erfaring fra den Tid, jeg var i Administrationen, at det just gif særdeles meget hurtigere i Krigsministeriet end i andre Ministerier; jeg troer snarere, at man kunde sige det Omvendte, men det kan være, at det nu er ganske anderledes. — Hvad derimod angaar de Indvendinger, der ere gjorte med Hensyn til Ordningen af Lægdsvæsenet og dets Sammenfnytning med Sognekogebestillingen, da troer ogsaa jeg, at der maaskee ikke er tilstrækkelig Grund dertil. Naar man ikke opnaaer større Resultater ved en Forandring end dem, der ville opnaaes ved denne, saa troer jeg virkelig ikke, der er tilstrækkelig Grund til at forlade det Bestaaende, og allermindst synes jeg, der er Grund til at knytte Lægdsvæsenet til en saa skrøbelig Institution, der er af en saa tvivlsom Livsvarighed som Sognekogebestillingen.

Da jeg har faaet Ordet, vil jeg med Hensyn til enkelte Paragrapher i Lovudkastet tillade mig nogle Bemærkninger, som jeg ellers vilde have gjemt til anden Behandling. Der er af flere ærede Medlemmer talt om § 3, og der er blandt Andet fremsat den Mening, at man ganske burde gaae bort fra den. Bei, man i de forskjellige Udskrivningslove havde fulgt og fastholdt, at lade dem, der ere straffede med offentligt Arbejde, være udelukkede fra Tjeneste i Hæren som uværdige til at tjene i den. Jeg troer imidlertid ikke, der vil blive Spørgsmaal om at forlade den hidtil fulgte Bei, som jeg anseer for den i og for sig naturlige og rigtige. Men naar disse Personer ogsaa ikke underkastes den almindelige Udskrivning, og der da spørges, hvad der skal gjøres med dem, saa vilde jeg ikke have Noget imod, om man fastholdt, at der blev indrettet særegne Arbejdscommandoer for dem, forudsat, at man var istand til at organisere saadanne, og at der var Trang dertil, men da det nu hidtil i al den lange Tid, der er forløben, har viist sig, at der ikke har været nogen Trang dertil, og at man ikke har faaet nogen Anvendelse derfor, saa seer jeg virkelig ikke, at der er nogen rimelig Grund til længere at holde en saadan Bestemmelse fast, og naar saa er, saa synes